

[Bilgrav-Nielsen]

nogle tager et initiativ til at få kædet disse forhandlinger sammen, hvad også hr. Lasse Budtz var inde på, nemlig INF-forhandlingerne og START-forhandlingerne. Vi deler det synspunkt og er glade for, at det bliver præciseret især af socialdemokratiet i dag, at det er nødvendigt, at vi klart siger, at når man ikke en løsning inden årets udgang, så må man forhandle videre ind i 1984.

Vi synes også, det er vigtigt, at man siger, at der ikke kan opstilles nye raketter, medens der endnu forhandles. Vi synes, det er utrolig vigtigt, at vi kræver, at de franske og engelske våben inddrages på et eller andet niveau, og at det gøres hurtigt. Alle kan jo se i dag, at indrømmer man ikke dette fra vestlig side, så bliver der ikke noget forhandlingsresultat.

Må jeg gøre opmærksom på, at den bagatellisering, man synes at lægge for dagen i forhold til de franske og de engelske atomvåben, ikke er rimelig. Der var en beskrivelse af situationen omkring disse våben i Politiken forleden, den 16. maj, hvoraf det fremgik – jeg håber, at ministeren vil berigtige disse oplysninger, hvis ikke de er korrekte – at godt nok har man i øjeblikket i Frankrig kun 98 a-våben, men moderniseringsplanen går ud på, at man i 1990'erne skal op på ca. 350. Ligesådan i England. Hvem kan mene, at der kan føres seriøse forhandlinger, når der skal ses bort fra disse våben? Det ville jo svare til, at vi førte forhandlinger om begrænsning af de konventionelle styrker, og at man fra Øst forlangte, at vi skulle se bort fra disse styrker i Polen. Det skulle vi acceptere, men det ville vi naturligvis ikke.

Jeg synes altså, at udenrigsministeren skulle tage det næste skridt og erkende, at man må have kædet INF- og START-forhandlingerne sammen for derved at få inddraget de engelske og de franske a-våben.

Til slut vil jeg godt sige, at jeg er glad for hr. Lasse Budtz' bemærkninger til sidst. »Vi mener«, som hr. Lasse Budtz sagde, »at regeringen må være enig med os i, at den endelige vestlige beslutning om opstilling ikke kan være taget, og at Danmark under alle omstændigheder har ret til at træffe sin egen beslutning om holdningen til oprustningen«. Jeg må forstå det sådan, at socialdemokratiet har forladt dobbeltbeslutningen, for dobbeltbeslutningen fastslår jo, at der skal opstilles, hvis ikke der nås et forhandlingsresultat inden 1. januar 1984. Jeg må forstå de sidste

bemærkninger sådan, at socialdemokratiet har forladt dobbeltbeslutningen, og det hilser jeg meget velkomment.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Når hr. Bilgrav-Nielsen citerer George F. Kennan, så vil jeg gerne have lov til at citere fra Jyllands-Posten i dag, side 8, hvor der står:

»Netop som debatten om atomoprustningen er ved at udvikle sig til en folkestorm i Vesten, kommer Det internationale Institut for strategiske Studier i London med en nøgtern og tankevækkende iagttagelse ...

Konstateringen i instituttets årlige analyse af de globale strategiske tendenser glimrer ikke just ved sin originalitet og ligger i forlængelse af en række overvejelser, som instituttets eksperter har gjort sig i lang tid. Men den burde måske dæmpe de kredse, der mest højroestet agiterer mod det nukleare beredskab, som har sikret freden i Europa i snart 40 år, den længste historiske periode med fred på et traditionelt krigshærgt kontinent.

Den bør også mane til eftertanke blandt de demokratiske politikere, som rider med på agitationen, enten fordi de ikke kan tænke, eller fordi de tror, de kan udnytte atomangsten til egen fordel.«

Især det sidste er nok værd at lægge mærke til.

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

Jeg vil også gerne deltage i citeringen, idet jeg har et bidrag fra Politiken i dag, hvor tidligere ambassadør Kennan, som jeg tror vi næsten alle sammen respekterer, siger:

»USA er slået ind på en kurs, som vil føre til krig mellem supermagterne, medmindre den amerikanske politiske tankegang ændres.«

Senere siger han:

»... de amerikansk-sovjetiske relationer befinder sig i en »frygtelig og farlig tilstand«.

Han gentager sætningen om »march henimod krig« og siger:

»Fjendskabet, mistænksomheden og kynismen mellem svært bevæbnede magter er